

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 211.726 van 3 maart 2011
in de zaak A. 191.811/VII-37.927.**

In zake : Marc GOEMAERE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dirk Van Heuven en Jonas Riemsлагh
 kantoor houdend te Kortrijk
 President Kennedypark 6/24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 maart 2009, strekt tot de
nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 9 januari 2009 tot
verwerping van het beroep van Marc Goemaere ingesteld tegen de beslissing van
de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen van 6 juni 2008 waarbij hem het
bezit van vuurwapens en bijhorende munitie wordt onzegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 februari 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Karel-Jan Vandormael, die loco advocaat Dirk Van Heuven verschijnt voor de verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is op 10 maart 2003 door de correctionele rechtbank te Ieper schuldig bevonden aan onwettige wapendracht en doodsb bedreigingen ten aanzien van zijn toenmalige echtgenote. Hij bedreigt haar en lost buiten het huis een schot met zijn jachtwapen. De verzoeker verkrijgt de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor een duur van drie jaar. Het wapen wordt door de rechtbank verbeurd verklaard.

3.2. Als gevolg van dit vonnis beslist de arrondissementscommissaris op 16 september 2004 om aan de verzoeker geen jachtvergunning toe te kennen

voor de periode 2004-2005. Het jaar nadien krijgt de verzoeker opnieuw een jachtvergunning. Op 20 oktober 2005 wordt hem een Europese vuurwapenpas uitgereikt. Er worden op zijn naam twee vuurwapens geregistreerd.

3.3. Op 19 maart 2008 schrijft de ex-echtgenote van de verzoeker een brief aan de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen waarin zij verklaart zich door de verzoeker bedreigd te voelen. Zij vraagt hem "de dreiging van vuurwapens" weg te nemen.

3.4. Naar aanleiding van deze brief vraagt de provinciegouverneur advies aan de procureur des Konings. Op 26 mei 2008 adviseert de procureur des Konings om aan de verzoeker het wapenbezit te ontfeggen.

3.5. Op 6 juni 2008 beslist de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen om aan de verzoeker het bezit van vuurwapens en bijhorende munitie te ontfeggen en zijn Europese vuurwapenpas in te trekken.

3.6. De verzoeker dient op 8 juli 2008 tegen deze beslissing beroep in bij de Federale Wapendienst.

3.7. De verzoeker en zijn raadsman worden gehoord.

De procureur des Konings te Ieper heeft inmiddels aan de Federale Wapendienst onder meer een uittreksel uit het strafregister van de verzoeker laten worden waarop benevens het vonnis van de correctionele rechtbank te Ieper van 10 maart 2003 onder andere nog veroordelingen worden vermeld wegens verkeersinbreuken en een wegens een inbreuk op de wetgeving inzake stedenbouw.

3.8. Op 9 januari 2009 beslist de minister van Justitie het beroep van de verzoeker als ongegrond te verwerpen.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker roept in een enig middel de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna : motiveringswet) en van het algemeen rechtsbeginsel waardoor elke bestuurshandeling gegrond moet zijn op voldoende draagkrachtige motieven, van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van het non bis in idem-beginsel. Hij stelt dat de verwerende partij niet redelijkerwijze kan oordelen dat veroordelingen inzake verkeersinbreuken en stedenbouwkundige inbreuken het bestreden besluit kunnen verantwoorden. Hij meent dat het bestreden besluit evenmin kan steunen op de klachten van zijn ex-echtgenote omdat deze volgens hem niet bewezen zijn en dat de bewering dat er spanningen tussen hem en zijn ex-echtgenote zouden bestaan, te algemeen is om het bestreden besluit te verantwoorden. Hij stelt dat het bestreden besluit een kennelijk onredelijke, verregaande maatregel oplegt omdat het intrekken van een wapenvergunning in hoofde van een jager een bijzonder zware maatregel is, die slechts kan worden gegrond op bewezen feiten. Het vonnis van 10 maart 2003 volstaat volgens hem niet om aan te tonen dat hij op heden "niet kan genieten van het noodzakelijk vertrouwen dat moet kunnen gesteld worden in een wapenbezitter". Hij argumenteert dat in dit vonnis hem het voordeel van de opschorting is verleend en hem geen verbod is opgelegd om een wapen te dragen. Hij wijst erop dat hij het volgende jaar, namelijk op 4 augustus 2005, alsook de daaropvolgende jaren opnieuw een jachtvergunning heeft verkregen. Hij is van oordeel dat het feit dat hij in het verleden eenmaal naar een jachtwapen "heeft gegrepen, louter als afschrikmiddel" en in een "extreme omstandigheid", niet blijvend kan resulteren in een gebrek aan het noodzakelijk vertrouwen in zijn hoofd. Hij stelt dat hij reeds gesanctioneerd is voor de onwettige wapendracht en doodsb bedreigingen in 2002,

dat hij voor dezelfde feiten thans een tweede maal gesanctioneerd wordt en dat hij zijn twee jachtwapens zonder problemen heeft kunnen aankopen en registreren. De verzoeker wijst voorts op de termijn van zeven jaar die verlopen is tussen het incident dat aanleiding heeft gegeven tot het vonnis van 10 maart 2003 en het bestreden besluit, op de afwezigheid van andere incidenten met jachtwapens, of "van enig ander bewezen onbetamelijk feit" en ten slotte op de gebeurlijke uitzonderlijke omstandigheden waarin het incident zich heeft voorgedaan. Hij concludeert dat het kennelijk onredelijk is om verscheidene jaren na een vonnis, waarbij het voordeel van de opschorting is toegestaan en niet werd overgegaan tot het opleggen van een verbod om wapens te bezitten, na het verlies en het terug verkrijgen van het jachtverlof en na de inwerkingtreding van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet), hem te kwalificeren als een wapenbezitter die "niet kan genieten van het noodzakelijk vertrouwen", dit alles volgens hem op basis van klachten van zijn ex-echtgenote die geseponeerd zouden zijn.

5. De verwerende partij antwoordt dat het bestreden besluit niet is gesteund op de veroordeling van de verzoeker wegens verkeersinbreuken of het stedenbouwkundig misdrijf en dat het middel in die mate geen feitelijke grondslag heeft.

Zij antwoordt voorts dat in het bestreden besluit wordt gesteld dat met de vereffening en de verdeling van het huwelijksvermogen in het vooruitzicht, het niet ondenkbaar is dat de spanningen met de ex-echtgenote van de verzoeker nog zullen toenemen en gebeurlijk zelfs gaan escaleren. Volgens haar is deze gevolgtrekking een concrete en gerechtvaardigde toepassing van het redelijkheidsbeginsel en is het motief draagkrachtig in combinatie met de bewezen feiten van 2002 waarvoor de verzoeker in 2003 werd veroordeeld. Zij stelt voorts dat zij de wettelijke opdracht heeft na te gaan of het voorhanden hebben van wapens de openbare orde kan verstoren, dat de beoordeling dat een ernstig conflict in het kader van een echtscheiding kan escaleren omdat er zich in dat kader voordien al een ernstig feit voordeed, een gevaar kan betekenen voor de openbare

orde, beantwoordt aan het redelijkheidsbeginsel en dat de bestreden beslissing zich niet uitgesproken heeft over het al dan niet bewezen zijn van de klachten van zijn ex-echtgenote. Zij wijst erop dat het bestreden besluit geen sanctie is ten aanzien van de verzoeker, maar genomen is omdat de feiten uit 2002 waarvoor de verzoeker in 2003 veroordeeld werd, zware inbreuken vormen die het vertrouwen beschamen dat in een wapenbezitter moet worden gesteld. Ten slotte stelt de verwerende partij dat het bestreden besluit niet in tegenspraak is met de omstandigheid dat de verzoeker in 2005 opnieuw een jachtvergunning heeft verkregen omdat de eerdere maatregel tot weigering van de jachtvergunning niet genomen is wegens verstoring of mogelijke verstoring van de openbare orde, terwijl het bestreden besluit gegrond is op zowel de veroordeling als op het gedrag en het karakter dat uit de veroordeling naar voor komt zodat het non bis in idem-beginsel volgens haar niet aan de orde is.

6. De verzoeker repliceert dat de gebeurtenissen uit 2002 niet kunnen worden aanvaard als afdoende motivering van het bestreden besluit omdat dit zou betekenen dat de verwerende partij steeds zou kunnen terugkomen op deze feiten uit een ver verleden. Hij repliceert voorts dat niet blijkt waarom de verwerende partij het advies van de procureur des Konings al dan niet bijtreedt en dat uit het bestreden besluit niet duidelijk blijkt welke feiten wel dan niet de motieven ervan uitmaken.

7. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker dat in het bestreden besluit niet afdoende wordt gemotiveerd dat de vermelde verkeers- en stedenbouwinbreuken niet aan de grondslag liggen van het bestreden besluit en dat de klachten van de ex-echtgenote van de verzoeker de aanleiding zijn voor de procedure die geleid heeft tot het bestreden besluit. Volgens hem zijn de "ongegronde klachten" van zijn ex-echtgenote de enige aanleiding om te spreken van spanningen. Hij herhaalt dat hij administratief gesanctioneerd is voor de feiten uit 2002 en dat hij door het bestreden besluit op basis van dezelfde feiten voor een tweede maal gesanctioneerd wordt.

Beoordeling

8. Krachtens artikel 13 van de wapenwet kan de provinciegouverneur het recht om een wapen voorhanden te hebben bij een met redenen omklede beslissing en na advies van de procureur des Konings beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren. Bij de invulling van het begrip openbare orde bedoeld in voornoemd artikel 13 van de wapenwet beschikt de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid. Zij vermag uit bepaalde feiten af te leiden dat het vuurwapenbezit de openbare orde "kan" verstoren. Opdat de vergunning tot het voorhanden hebben van een verweervuurwapen kan worden ingetrokken is het dus niet vereist dat de openbare orde daadwerkelijk wordt verstoord. Het volstaat dat de provinciegouverneur, en na beroep de minister van Justitie, op basis van de elementen van het dossier in redelijkheid concluderen dat het vuurwapenbezit door de aanvrager een gevaar kan vormen voor de openbare orde.

9. In het bestreden besluit worden de redenen vermeld op grond waarvan de verzoeker het recht wordt ontzegd om vuurwapens en bijhorende munitie voorhanden te hebben. Enerzijds verwijzen zij naar de feiten die aanleiding gaven tot het vonnis van de correctionele rechtbank te Ieper van 10 maart 2003, namelijk dat de verzoeker zijn toenmalige echtgenote en haar minnaar had bedreigd met een vuurwapen. Die feiten, die volgens het bestreden besluit wijzen op "een ernstig gebrek aan zelfbeheersing en normbesef" en aantonen dat hij op "een onverantwoorde, onzorgvuldige, en zelfs gevaarlijke wijze" omgaat met zijn wapens, worden voldoende ernstig geacht om het voorhanden hebben van vuurwapens door de verzoeker als "nadelig en gevaarlijk voor de openbare orde en veiligheid" te beschouwen. Anderzijds wordt vastgesteld dat er tussen de verzoeker en zijn ex-echtgenote nog steeds spanningen bestaan en dat het met de vereffening en verdeling van het huwelijksvermogen in het vooruitzicht niet ondenkbeeldig is dat deze spanningen nog zullen toenemen en eventueel escaleren. Het bestreden besluit geeft aldus de determinerende motieven aan op grond waarvan het is genomen. De motivering is ook afdoende aangezien

de motieven pertinent zijn en zij, gelet op artikel 13 van de wapenwet, volstaan om de beslissing te dragen.

10. Volgens de verzoeker zou de verwerende partij bij haar beslissing rekening hebben gehouden met zijn veroordeling wegens verkeersinbreuken en een inbreuk op de stedenbouwwet. In het bestreden besluit wordt inderdaad melding gemaakt van een kopie van het strafregister van de verzoeker dat vermeldt dat hij enkele veroordelingen wegens verkeersinbreuken en een veroordeling wegens inbreuk op de stedenbouwwet heeft opgelopen. Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt echter niet dat de verwerende partij die inbreuken bij haar beoordeling betrokken heeft om, mede op grond daarvan, aan de verzoeker het recht op het bezit van vuurwapens te ontfeggen.

11. De verzoeker stelt voorts dat de verwerende partij ten onrechte rekening heeft gehouden met de klachten van zijn ex-echtgenote, aangezien die telkens zonder gevolg gerangschikt werden wegens onvoldoende bewijs zodat de bestreden beslissing volgens hem steunt op onbewezen feiten. In de motivering van het bestreden besluit wordt evenwel uitdrukkelijk verwezen naar het advies van de procureur des Konings te Ieper, waarin wordt meegedeeld dat de talrijke klachten van verzoekers ex-echtgenote zijn geseponeerd wegens gebrek aan bewijs. Het wapenbezit is aan de verzoeker ontfegd vanwege het reeds genoemde incident in 2002 en de vaststelling dat er naar aanleiding van de vereffening en de verdeling van het huwelijksvermogen tussen de voormalige echtgenoten nog steeds spanningen bestaan. De gegrondheid van de klachten van de ex-echtgenote aangaande de beweemde bedreigingen is daarbij echter niet aan de orde gekomen.

12. De verzoeker voert ook nog aan dat dit incident uit 2002 en het vonnis van 10 maart 2003 geen deugdelijke redenen kunnen zijn om hem in 2009 een verbod op het voorhanden hebben van wapens op te leggen. De loutere omstandigheid dat de rechter geen verbod oplegde om een wapen te dragen, kan evenwel voor de provinciegouverneur en de minister van Justitie geen beletsel zijn om, met het oog op de openbare orde en veiligheid, aan de verzoeker het

voorhanden hebben van wapens te ontfeggen. De toekenning van een jachtvergunning en de registratie van zijn wapens ontfneemt de verwerende partij evenmin de bevoegdheid om toepassing te maken van artikel 13 van de wapenwet. De enige vraag die in dat verband moet worden gesteld is of de verwerende partij in het licht van de over de verzoeker gekende gegevens, in redelijkheid kon oordelen dat het wapenbezit van de verzoeker de openbare orde kan verstoren. De beslissing om aan de verzoeker het wapenbezit te ontfeggen is geen administratieve sanctie en die maatregel heeft niet tot doel hem voor een of andere inbreuk te bestraffen. Het gaat om een preventieve maatregel met het oog op de openbare orde en veiligheid. Het beginsel non bis in idem is dus niet van toepassing.

De verwerende partij kon uit het incident in 2002 wettig afleiden dat de verzoeker blijk gaf van "een ernstig gebrek aan zelfbeheersing en normbesef". Dit incident, samen met de vaststelling van de nog steeds bestaande spanningen met zijn ex-echtgenote, kon de verwerende partij in redelijkheid tot het besluit brengen dat het wapenbezit van de verzoeker een gevaar oplevert voor de openbare orde. Het feit dat niet eerder tegen het wapenbezit van de verzoeker is opgetreden, doet daaraan geen afbreuk.

Het enige middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie maart tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin